



Arrest

nr. 39 918 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), naar verzoekende partijen aangetekend verzonden op 4 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 3 juni 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Uit een onderzoek van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeker op 8 februari 2007 reeds werd geregistreerd te Polen. Verzoekster deelt mee dat haar vingerafdrukken reeds werden genomen te Polen in mei 2009 en dat zij nu haar echtgenoot gevolgd is.

Op 28 juli 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Polen de overname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003) en de overname van verzoekster op basis van artikel 10.1.c van de Verordening 343/2003.

Op 30 juli 2009 delen de Poolse autoriteiten aan België mee dat zij akkoord gaan met de overname van verzoekers.

Op 4 augustus 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 30 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit zijn de bestreden beslissingen. De beslissing ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A. T. geboren te G., op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 24/11/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 04/04/1988.

Uit het Eurodacverslag van 03/06/2009 blijkt dat betrokkene op 08/02/2007 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 22/12/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene zegt aanvankelijk dat hij in geen ander land dan België asiel heeft gevraagd. Pas na confrontatie met het positief resultaat van de controle van zijn vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac, gaf betrokkene toe dat hij in Polen asiel vroeg.

Betrokkene verklaart dat hij op 05/02/2007 vanuit Grozny is vertrokken en dat hij met de trein via Moskou en Brest naar Polen is gereisd. Hij verklaart dat hij in augustus 2008 naar Tsjetsjenië is teruggekeerd omdat hij het beu was in Polen. Hij verklaart vervolgens dat hij op 12/03/2009 vanuit Nazran met de trein via Moskou naar Brest is gereisd en van daar met de auto naar Polen is gegaan. Hij verklaart dat hij zijn vrouw tegen betaling met de auto naar België heeft gestuurd. Betrokkene verklaart dat hij drie à vier dagen in Polen bleef omdat het financieel niet mogelijk was. Hij verklaart dat hij dan met de bus naar België is gekomen. Betrokkene kan van zijn vermeende terugkeer naar Tsjetsjenië geen enkel begin van bewijs voorleggen noch kan hij een bewijs leveren als zou hij het Schengegebied voor meer dan 3 maanden hebben verlaten.

Betrokkene legde de reis naar Polen af met zijn echtgenote. Ook voor betrokkenes echtgenote is er een terugnameakkoord van de Poolse autoriteiten.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 03/06/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat het in Polen niet veilig is omdat er een grote stroming van Tsjetsjenen is.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken dat hij last heeft van zijn bloeddruk. Op 04/08/2009 diende betrokkene een aanvraag in tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9ter (medische regularisatie) van de Wet van 15/12/1980. Dit verzoek werd als ONGEGROND gehonoreerd omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat betrokkene niet op een zodanige wijze aan een aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Betrokkene lijdt niet op een zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de nodige medische zorgen bestaan in het land van terugname, Polen. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat het door betrokkene aangehaalde gezondheidsprobleem hem verhindert om te reizen. Een terugkeer naar Polen kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)”

De beslissing ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A. A. geboren te O., op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 03/06/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde dezelfde in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 19/10/1984.

Betrokkene is op illegale wijze het Schengengebied binnengekomen via Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 22/12/2009 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat zij op 12/03/2009 met de trein via Moskou naar Polen is gereisd. Betrokkene verklaart niet te weten op welke dag zij uit Polen is vertrokken en wanneer zij hier in België aankwam. Zij zegt dat zij in geen andere land dan België een asielaanvraag heeft ingediend. Zij verklaart wel dat in mei 2009 haar vingerafdrukken in Polen werden genomen maar dat zij er geen asiel vroeg.

Betrokkene legde de reis af met haar man. Ook voor betrokkenes echtgenoot is er een terugnameakkoord van Polen.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 03/06/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat zij gewoon haar man heeft gevolgd die wou naar België komen.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken dat zij een miskraam heeft gehad en dus moet verzorgd worden in het ziekenhuis en voegt eraan toe dat zij haar emotioneel zeer

slecht voelt. Op 04/08/2009 diende betrokkene een aanvraag in tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9Ter (medische regularisatie) van de Wet van 15/12/1980. Dit verzoek werd als ONGEGROND gehonoreerd omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat betrokkene niet op een zodanige wijze aan een aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Betrokkene lijdt niet op een zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de nodige medische zorgen bestaan in het land van terugname, Griekenland. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat het door betrokkene aangehaalde gezondheidsprobleem haar verhindert om te reizen.

Een terugkeer naar Polen kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)''

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Verzoekers hebben elk afzonderlijk op 18 januari 2010 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend van de huidige bestreden beslissingen.

Artikel 39/82, § 3, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Eenmaal een beroep tot nietigverklaring is ingediend, is een navolgende vordering tot schorsing niet ontvankelijk, (...).”

Nu de vordering tot schorsing ingediend op 3 februari 2010 nadat reeds een beroep tot nietigverklaring werd ingediend op 18 januari 2010, niet ontvankelijk is, dient de exceptie van verwerende partij van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing niet te worden beantwoord omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en geen ernstig middel aanvoeren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 19.2. van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend,

betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten,

Schending van artikels 3§2, 3§ 4, 15 en 16.3 van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend ;

Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Schending van artikel 51/5 §2, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Schending van het principe van redelijkheid en evenredigheid van de maatregel; Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die op de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidsbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Manifeste beoordelingsfout

Schending van artikel 3 en 8 van de Conventie van de Mens;

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

Dat artikel 19.2. van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend eveneens voorziet in de motivering van de beslissing getroffen bij toepassing van artikel 19.1,

De zorgvuldigheidsplicht die uiteraard ook op de motiveringsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Er werd vooreerst in casu niet aan behoorlijke feitenbevinding gedaan; De beslissing inzake MIJNHEER A. , stelt inderdaad :

(...)

Terwijl de beslissing inzake Mevrouw A. als volgt luidt;

(...)

vooreerst dient te worden opgemerkt dat Mijnheer geenszins asiel heeft aangevraagd in België op 24.11.2009, doch wel op 03.06.09. vervolgens dient te worden bemerkt dat mevrouw A. nooit geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland daar waar de beslissing wat haar betreft een verwarring maakt tussen Griekenland en Polen in zulke mate dat niet met zekerheid kan worden afgeleid of het dossier onderzocht werd ten aanzien van Polen of van Griekenland; de beslissing geeft immers een algemene indruk van knip en plakwerk met zulke onnauwkeurigheden dat verzoeker zich uiteindelijk afvragen of de beslissing op hun aanvraag een antwoord kan zijn of is; Destemee, dat de beslissing zowel inzake mijnheer als inzake mevrouw uitvoerig verwijst naar een ongegrondheidsbeslissing inzake hun aanvraag 9 ter en naar een verslag van een ambtenaar geneesheer, daar waar verzoekers tot op heden niet in het bezit zijn gesteld van deze documenten, die hun niet betekend werden en die tot op heden ook niet eens bij de gemeente zijn toegekomen; De beslissing is derhalve voor verzoekers volledig onbegrijpelijk; De beslissing schendt derhalve minstens de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Verder stelt de beslissing dat Mijnheer A. geen enkel bewijs voorlegt dat hij de SCHENGEN ruimte meer dan 3 maanden heeft verlaten daar waar zijn paspoort dat voorgelegd werd op DVZ zowel in het kader van zijn asielaanvraag als in het kader van zijn machtiging tot verblijf art.9ter naar dewelke de beslissing uitdrukkelijk verwijst, alle stempels vertoont van zijn heen en terugreizen tussen Polen en Rusland;

Dat het huwelijk voltrokken in Ingoesjetië op 17.11.08 tevens vermeld staat in het gezegde paspoort hetgeen eveneens een verblijf van meer dan 3 maanden bewijst;

Dat verzoeker die uiteraard niet op de hoogte werd gebracht van de implicaties van een "DUBLIN" overname (hetgeen artikel 3.4. van de verordening 343/2003 schendt : artikel 3.4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan), Uiteraard niet specifiek naar die stempels en naar zijn huwelijk heeft gewezen, vermits de documenten gecopieerd werden door de diensten DVZ,

De beslissing schendt derhalve nogmaals de aangehaalde bepalingen en beginsels en meer bepaald artikels 3.4 EN 16.3 van de verordening 343/2003 ;

Verder stelt de beslissing dat verzoeker verklaard heeft dat het in Polen niet veilig is omdat er een grote stroming van Tsjetsjenen is.

Dat echter dient te worden vastgesteld dat deze verklaring , die wel een specifieke argumentatie inhoudt , helemaal onbeantwoord blijft, zelfs op formele wijze.

Het enige alinea dat naar het feit dat Polen een volwaardig lid is van de EU houd hiermee duidelijk geen enkel verband , vermits enkel naar een rechtvaardige behandeling van de asielaanvraag wordt verwezen en naar het gebrek aan risico om gerepatrieerd te worden.

Dat derhalve dient meteen vastgesteld te worden dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het door verzoeker ingeroepen gevaar voor zijn leven in Polen niet wordt aanvaard als een basis om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van artikel 3.2. van de verordening 343/2003 .

Dat tot slot verzoekers zich in de onmogelijkheid bevinden om het deel van d beslissing dat naar de medische redenen en hun afwijzing verwijst, vermits zijn geen kennis hebben noch van de getroffen beslissing noch van het advies van de ambtenaar geneesheer;

De motivering dient bijgevolg als niet afdoende te worden beschouwd (RVS 21.06.01/N°96827;RVS 20.02.2002/N° 103 762);

Deze vaststelling is op zich reeds voldoende om de beslissing nietig te maken;."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekers in de uiteenzetting van het middel niet nader ingaan op het merendeel van de in de hoofding van het middel opgeworpen schendingen. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Om die reden is het middel niet ontvankelijk vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen die niet naar behoren worden toegelicht.

Inzake de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, merkt verwerende partij op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers inhoudelijke kritiek leveren en er ook in slagen de motieven zoals vervat in de

bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissingen. Verzoekers ontberen bijgevolg belang bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen opzichte genomen bestuursbeslissing, zodat hij in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Voormelde vaststelling brengt mee dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De beschouwingen van verzoekers inzake de motieven van de bestreden beslissingen zijn bovendien niet pertinent.

Het loutere gegeven dat inzake eerste verzoeker eenmalig wordt vermeld dat hij op 24 november 2009 een asielaanvraag indiende, maakt overduidelijk een materiële vergissing uit die geen aanleiding kan geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker geeft trouwens zelf aan dat hij weet dat zijn asielaanvraag werd ingediend op 3 juni 2009, zodat niet kan worden ingezien welk belang hij heeft bij zijn kritiek. Hetzelfde geldt ook voor de eenmalige vermelding van Griekenland in plaats van Polen in de beslissing, ook dit is onbetwistbaar een materiële vergissing. Uit het geheel van de motieven blijkt duidelijk dat verzoekster zich samen met haar echtgenoot naar Polen dient te begeven, land dat verantwoordelijk is voor hun asielaanvraag.

Verder zijn verzoekers niet ernstig waar zij voorhouden dat in de in casu bestreden beslissingen niet zou kunnen verwezen worden naar de beslissing van 30 december 2009 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond, om reden dat deze beslissing hen nog niet ter kennis zou zijn gebracht. Het loutere gegeven dat deze beslissing nog niet ter kennis zou zijn gebracht, doet geen afbreuk aan het bestaan van deze beslissing. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissingen geheel terecht verwezen naar de beslissing van 30 december 2009 inzake hun aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing zal aan verzoekers ter kennis worden gebracht of is aan verzoekers reeds ter kennis gebracht door tussenkomst van de gemeente.

Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij menen te kunnen voorhouden dat de beslissingen voor hen onbegrijpelijk zouden zijn, nu het tegendeel blijkt uit het verzoekschrift. De vermeende schending van artikel 3.4 van de Verordening 343/2003 kan dan ook niet worden aangenomen. Ook verzoekers beschouwingen nopens de vermeende schending van artikel 16.3 van de Verordening 343/2003, waarbij kritiek wordt geuit op de motieven van de beslissing betreffende eerste verzoeker, kunnen niet worden aanvaard. In deze beslissing wordt immers ondermeer overwogen dat verzoeker geen bewijs kan voorleggen dat hij het Schengengebied voor meer dan drie maanden zou hebben verlaten. In tegenstelling tot wat verzoeker heden voorhoudt in het verzoekschrift, blijken uit de kopie van zijn paspoort zoals vervat in het administratief dossier, geenszins de vermeende in- en uitreisstempels in de periode 2007-2009, zoals verzoeker poogt te beweren. Evenmin bewijst het voorleggen van een huwelijksakte dat verzoeker gedurende een periode van meer dan drie maanden buiten het Schengengebied heeft verbleven. Op grond van verzoekers verklaringen waaromtrent de gemachtigde de grootste twijfels kon hebben zoals ook blijkt uit het terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten, kon de gemachtigde terecht beslissen dat verzoeker geen bewijs voorbrengt dat hij het Schengengebied meer dan drie maanden zou verlaten hebben. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn verhoor heeft aangebracht.

Daarenboven verliezen verzoekers kennelijk uit het oog dat hun overname door Polen werd aanvaard op 30 juli 2009. Overeenkomstig artikel 19.1 van de Verordening 343/2003 hebben de Belgische autoriteiten de verplichting om verzoekers over te dragen aan Polen, gezien de aanvaarding door Polen.

Geheel ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar recente rechtspraak van de Raad van State dat artikel 16.3 -indien dit van toepassing zou zijn, quod non in casu temeer daar Polen zich hierop niet heeft beroepen- enkel inhoudt dat de aangesproken lidstaat niet meer de verplichting heeft de asielzoeker terug te nemen, doch daarentegen de aangesproken lidstaat niet verbiedt de betrokkene terug te nemen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht beslist dat Polen de bevoegde lidstaat is, en zodoende de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen. Deze beslissingen zijn ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing afdoende ondersteunen.

Tot slot merkt verwerende partij op dat het niet aan verzoekers toekomt om zelf te kiezen in welk land zij hun asielaanvraag behandeld wensen te zien. Artikel 3.2. van de Verordening 343/2003 bepaalt immers dat een lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek kan behandelen, ook al is hij daartoe niet verplicht. Uit dit artikel kan geenszins de verplichting afgeleid worden voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoekers zelf te behandelen, dit artikel voorziet enkel dat de Belgische autoriteiten de mogelijkheid hebben. Desbetreffend heeft verwerende partij een eigen appreciatiebevoegdheid. Verzoeker verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag en kunnen niet worden aangenomen. In casu heeft de gemachtigde aan de Poolse autoriteiten gevraagd om hun verplichtingen op te nemen ten aanzien van beide verzoekers en heeft Polen daarmee ingestemd. De gemachtigde heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid beslist dat het verblijf van verzoekers diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, nu Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.3.1 Verzoekers voeren de schending van de formele motiveringsplicht aan in samenhang met de schending van de artikelen 3.4 en 19.2 van de Verordening 343/2003.

Artikel 3.4 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Artikel 19 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. (...) Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. (...)

(...)”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 19.2 van de Verordening 343/2003. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk voor beide verzoekers wordt verwezen naar artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en naar art.16.1.c van de Verordening 343/2003. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De omstandigheid dat verzoekers de bestreden beslissingen letterlijk citeren in het verzoekschrift en dat zij middels huidig beroep de

motieven ervan aanvechten, brengt mee dat zij deze beslissingen begrijpen en dat ook het doel van artikel 3.4. van de Verordening 343/2003 is bereikt.

3.3.2. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.3. Verzoekers voeren aan dat in de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker verkeerdelijk wordt vermeld dat hij asiel heeft aangevraagd op 24 november 2009 en dat in de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster wordt vermeld dat zij nooit een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland terwijl haar dossier diende te worden onderzocht ten aanzien van Polen.

De Raad merkt op dat de datum van 24 november 2009 duidelijk een materiële vergissing betreft die geen invloed heeft op de strekking van de bestreden beslissing. Elders in deze beslissing wordt immers wel de correcte datum van verzoekers asielaanvraag vermeld, namelijk 3 juni 2009. Ook de vermelding van Griekenland in de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster dient beschouwd te worden als een materiële vergissing, nu in deze beslissing wordt vermeld dat verzoekster het Schengengrondgebied is binnengekomen via Polen en dat Polen akkoord is gegaan met de overname van verzoekster. Tevens wordt gesproken over een terugkeer naar Polen en naar de aangepaste opvang die Polen zal verstrekken op het moment van de overdracht. Uit deze beslissing blijkt duidelijk dat verzoeksters situatie werd onderzocht ten opzichte van Polen en niet ten opzichte van Griekenland. Deze materiële vergissingen kunnen bijgevolg niet worden beschouwd als motiveringsgebreken die de nietigverklaring van de beslissingen zouden meebrengen.

3.3.4. In beide bestreden beslissingen wordt verwezen naar de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die verzoekers hebben ingediend en naar de afwijzing daarvan als ongegrond. Ongeacht of deze beslissing reeds aan verzoekers ter kennis was gebracht, kon de gemachtigde van de staatssecretaris hiernaar verwijzen. De beslissing inzake de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen op 30 december 2009 en vanaf die datum kon ernaar verwezen worden. Het getuigt bovendien van zorgvuldigheid van het bestuur dat deze aanvraag eerst behandeld werd en dat in de bestreden beslissingen daarnaar wordt verwezen. In de bestreden beslissingen wordt bovendien een korte samenvatting gegeven van deze beslissing en wordt de strekking ervan weergegeven.

Verzoekers kunnen niet voorhouden dat de bestreden beslissingen voor hen "onbegrijpelijk" zijn nu zij deze citeren in het verzoekschrift en er inhoudelijke kritiek op leveren.

3.3.5. Betreffende de omstandigheid dat verzoeker het Schengengrondgebied niet meer dan drie maanden zou hebben verlaten, wordt in de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker het volgende overwogen:

"Hij verklaart dat hij in augustus 2008 naar Tsjetsjenië is teruggekeerd omdat hij het beu was in Polen. Hij verklaart vervolgens dat hij op 12/03/2009 vanuit Nazran met de trein via Moskou naar Brest is gereisd en van daar met de auto naar Polen is gegaan. (...) Betrokkene kan van zijn vermeende terugkeer naar Tsjetsjenië geen enkel begin van bewijs voorleggen noch kan hij een bewijs leveren als zou hij het Schengebied voor meer dan 3 maanden hebben verlaten."

Verzoekers stellen dat dit niet strookt met de gegevens uit het dossier omdat verzoeker zijn paspoort had voorgelegd waarin zich stempels bevinden "van zijn heen en terugreizen tussen Polen en Rusland".

Uit de stukken van het dossier blijkt dat kopieën van enkele bladzijden uit verzoekers paspoort werden voorgelegd: een voorblad, pagina's 4 en 5 en pagina's 14 en 15. Op deze pagina's bevinden zich niet nader specificieerbare stempels van 21 juni 2004, 22 juni 2004, 19 juni 2002, 10 juli 2006 en een onbekende datum in 2008. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk en het strookt met de gegevens van het dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat verzoeker geen bewijs kan voorleggen van zijn vermeende terugkeer naar Tsjetsjenië noch een bewijs dat hij het Schengengrondgebied voor

meer dan drie maanden zou hebben verlaten. Waar verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voor het eerst de pagina's 2 en 3 van zijn paspoort voorlegt met Poolse in- en uitreisstempels, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening kon houden met stukken die hem niet waren voorgelegd. Deze pagina's 2 en 3 van verzoekers paspoort bevinden zich niet in het dossier. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. De vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op de gegevens van het administratief dossier.

De omstandigheid dat verzoekers zich op hun huwelijksdatum, namelijk 17 november 2008, buiten de Schengenzone bevonden, brengt niet mee dat dit verblijf buiten de Schengenzone voor verzoeker meer dan drie maanden zou hebben geduurd. De opmerking van verzoeker dat hij niet wist wat de implicaties zijn van een overname in het kader van de Verordening 343/2003 en dat hij niet specifiek naar die stempels en naar de huwelijksdatum heeft verwezen, doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg kan de schending van artikel 16.3 van de Verordening 343/2003 evenmin worden aangenomen. Dit artikel luidt als volgt:

“De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.”

3.3.6. Verzoekers voeren aan dat hun argument dat het in Polen niet veilig is omdat er een grote toestroom van Tsjetsjenen is, niet werd beantwoord. Uit de interviews van verzoekers afgenomen op 11 juni 2009 blijkt dat verzoekster verklaard heeft gewoon haar man te volgen en dat verzoeker verklaard heeft, als antwoord op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wilde indienen, *“Omdat het in Polen niet veilig is. Daar kom je regelmatig bekende Tsjetsjeense mensen tegen, want er is een grote stroming van Tsjetsjenen in Polen dus hoe verder hoe beter”*.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *“Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat het in Polen niet veilig is omdat er een grote stroming van Tsjetsjenen is.”* Hieruit volgt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met deze verklaring van verzoeker maar daaraan de conclusie heeft verbonden dat dit geen specifiek element is waarom verzoekers asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. De omstandigheid dat verzoekers het niet eens zijn met deze conclusie, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding.

3.3.7. Waar verzoekers ten slotte stellen dat zij de motieven niet kunnen aanvechten inzake de afwijzing van hun aanvraag om medische redenen omdat zij nog geen kennis hebben van deze beslissing, herhaalt de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan verwijzen naar een reeds genomen maar nog niet ter kennis gebrachte beslissing, en dat verzoekers, eens de afwijzing van hun aanvraag op basis van artikel 9ter hen is ter kennis gebracht, hiertegen afzonderlijk beroep kunnen instellen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het

geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maken. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

3.3.10. Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003.

Artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. (...)”

Uit dit artikel kan niet worden afgeleid dat de asielzoeker zelf kan kiezen in welk land zijn asielaanvraag behandeld wordt. Dit artikel is enkel van toepassing op de lidstaten. Uit dit artikel kan niet de verplichting worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoekers zelf te behandelen. Het staat de Belgische autoriteiten vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Zij beschikken daartoe over een appreciatiebevoegdheid. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat België reeds de overname van verzoekers gevraagd had en dat Polen daarmee ingestemd heeft, zodat de Belgische autoriteiten de verplichting hebben om verzoekers over te dragen aan Polen op grond van artikel 19.1 van de Verordening 343/2003. De schending van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Waar verzoekers ten slotte de schending aanvoeren van artikel 15 van de Verordening 343/2003, van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 51/5 § 2 en 71/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van de “Conventie van de Mens”, merkt de Raad op dat verzoekers nalaten de schending van deze artikelen met concrete gegevens uiteen te zetten.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Nu verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze voormelde rechtsregelen door de bestreden beslissingen worden geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring en bovendien in casu onontvankelijk, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET